

Predikan på Samlingssöndag 2 september 2018 i Västerorts kyrkan med temat *Enheten i Kristus*

Evangeliet enligt Johannes kapitel 17, vers 9 - 11

Jag ber för dem. Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina. Allt mitt är ditt och allt ditt är mitt, och jag har förbärligats genom dem. Jag är inte längre kvar i världen, men de är kvar i världen och jag kommer till dig. Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett.

Några av de vanligaste synonymerna till ordet Enhet är helhet och odelbarhet.

Ändå klingar ordet Enhet oftast som en motsats till Helhet och Odelbarhet. Enhet förstärker ofta begreppen *vi&dom*, *innanför&utanför*.

I valtider blir det extra tydligt, för att inte säga otäckt tydligt.

När det kommer till kristen enhet så har jag alltid haft svårt för det begreppet. Det har under min uppväxt och i viss mening än idag gett mig starka associationer till just *vi&dom*, *innanför&utanför*.

Och jag kan inte säga att texten vi nyss läste, en kort del av Jesu långa avskedstal gör det omedelbart enklare. *Jag ber för dem. Jag ber inte för världen utan för dem som du har gett mig, eftersom de är dina.* Finns det andra? Finns det människor i världen som inte omfattas av Jesu förbön, som inte omfattas av Guds omsorg? Jag vill för mitt liv inte tro att det är så, men min uppväxt och många kristnas självuppfattning har ofta handlat om det.

Nu är det ju inte så att det handlar om vår syn på enhet som är temat idag utan Enheten i Kristus. Och jag vill tro att det är något helt annat än vårt begränsande och avgränsande enhetstänkande. När vi tänker

enhet tänker vi ofta på oss som tycker lika, oss som har samma erfarenheter, bakgrund, kultur, historia. Vi hamnar i tydliga avgränsande uppdelningar. Men tänk om Enheten i Kristus är diametralt annorlunda. Jag vill för mitt liv tro att det är så... min upplevelse av Gud, min förståelse och min tro på Gud och därtill min syn och tro på människan, hennes okränkbarhet och hennes skröplighet och förtjänster väcker den tron, tanken och känslan... att Enheten i Kristus är gränsöverskridande och kanske rent av gränslös.

Jag har vid några olika tillfällen berättat en berättelse från en gudstjänst i Uppsala Missionskyrka då jag var pastor där. Men jag gör det igen. Den är viktig.

En medlem, lite av en mentor för mig, skulle leda förbönen. Men innan han började be så sa han ungefär så här; *Om människan är Guds avbild så är det ju viktigt att vi som tror på Gud, vi som är kyrka och församling är väldigt olika varandra. Ju fler och ju mer olika vi är desto större och tydligare blir bilden av Guds storhet. Om vi är för lika, om kristen enhet handlar om likriktning, så återspeglar vi en väldigt liten och trångsynt Gud men om vi bejakar våra olikheter om vi vågar tro på dem och på mångfalden så får vi alla utifrån vår egen horisont syn på en mycket större Gud som ger oss trygghet och som lockar oss till mer och annat.* Ungefär så sa han... eller jag har säkert fortsatt tolka honom för det blev en Aha-upplevelse för mig.

Rädslan som också jag är uppväxt med, rädslan för olikheter, för det obekanta, det annorlunda, fick sig en nyttig törn den söndagen, en törn som jag hoppas håller i för alltid.

Olikheter, det annorlunda, mångfalden, bidrar till att spegla Gud så att bilden blir större och fler kan komma till tro, fler kan komma till insikten att Gud är allt och allas Gud.

När vi bejakar mångfalden blir vi själva utifrån de vi är, med våra förtjänster och med vår skröplighet, bejakade som en del av helheten, det odelbara.

Enheten i Kristus är allt annat än *vi&rdom*, allt annat än *innanför&utanför*.
Enheten i Kristus är allt annat än åsiktsreglering.

Den är öppenhet, nyfikenhet, tilltro och tillit. Den är en vilja att lyssna på någon annan och försöka förstå, den är önskan att bli lyssnad på och kanske förstådd, i alla fall accepterad.

Inte för att vi ska bli lika utan för att vi alla bidrar till att förmedla bilden och berättelsen om Gud, som blir större genom våra olikheter, blir större genom mångfald.

Så låt oss komma ihåg, alltid och särskilt nu i valtider, att Enheten i Kristus bygger på mångfald, mänsklighetens och Guds mångfald.

När vi firar nattvard säger vi *Eftersom brödet är ett enda, är vi – fast många – en enda kropp, alla får vi del av ett och samma bröd.*
Och efter att vi delat måltidsgemenskapen ber vi *Gud, visa oss ditt bords hemlighet: ett enda bröd och en enda mänsklighet.*

En enda, mångfacetterad, spretig, obegriplig, härlig och besvärlig mänsklighet.

Och om vi återvänder till dagens evangelieberättelse så avslutas den med orden *Fader, bevara dem i ditt namn... så att de blir ett, liksom vi är ett.*

Vi lever i trefaldighetstid. En lång tid i kyrkoåret som startade i och med *Heliga trefaldighets dag* den 27 maj. Den söndag då Guds storhet manifesteras. Gud; Fader och skapare, son och upprättare, ande och livgivare. En beskrivning som vill locka oss till att uppfatta och våga tro på Guds gränslösa storhet.

Många gånger när vi i olika sammanhang försöker beskriva något på fler än ett sätt så infinner sig en ångslan. Och för att hantera denna

ångslan så blir det viktigt för oss att försäkra oss om att den nya, bredare och vidare, beskrivningen ändå är slutgiltig och då kan den få ha sina, vidare och bredare men ändå tydligare, gränser.

När Paulus talar om nio uttryck för den heliga anden, de vi kallar andens nådegåvor, så har det, inte minst i frikyrkan, blivit viktigt att de är nio och absolut inte fler och så har vi bidragit till att begränsa den heliga anden... en ren och skär kontradiktion.
Paulus gav nio exempel för att beskriva mångfalden inte för att slutgiltigförklara den heliga Anden.

På samma sätt har vi många gånger förhållit oss till Treenigheten. *Visst det kan väl vara bra att beskriva Gud på tre sätt, tre sätt som vi kan hantera, men sedan får det räcka. Inte mer Gud, inte annorlunda Gud, inte oförklarlig Gud,* skriker vår ångslan och vår oro inför att det vi inte begriper skulle kunna vara en del av det hela, av mångfalden, enheten i Kristus, Gud!

Idag har vi samlingssöndag i Västerorts församling, en höstupptakt då de olika verksamheter vi har kommer igång. Kyrkokören har redan träffats och fortsätter på måndagskvällar, Morgonbön i Västerort är också igång på tisdagsförmiddagar, Mitt på dagen sätter igång nu på onsdag eftermiddag och Damernas Litteraturgrupp och Stickcafé startar nästa vecka, måndag lunch respektive onsdag kvällning. Kafé Vällingby som vi driver tillsammans med Ny gemenskap och Hässelby/Vällingby stadsdelsförvaltning har varit igång många veckor och är öppet för alla med gemenskap och gratis frukost varje vardag mellan 9 och 12.

Mässa i Förorten, Rummet, studiekvällar m. m. kommer längre fram.

Det känns bra att komma igång, många är engagerade, fler får gärna vara med. Vi är 108 medlemmar i församlingen. Därtill finns ett stort

antal människor som inte är medlemmar, kanske aldrig kommer bli det eller blir det lite längre fram, med i alla våra verksamheter.

En snittsöndag är vi kanske 45 personer som firar gudstjänst här i Västerorts kyrkan. Vi kunde gott vara dubbelt så många men av dessa 45 är kanske 28 medlemmar och 17 inte medlemmar... det är vackert på nåt vis.

Visst, fler av våra medlemmar kunde komma lite oftare och det finns inga gränser för att andra ska hitta hit... men det är fint att vi redan nu har en mångfald i våra sammanhang, en mångfald som förhoppningsvis kan bli ännu större med tiden.

Vi är inte en kyrka bara för dem som valt att bli medlemmar.

Vi är en kyrka för alla som vill höra till.

Lite grann som Eva Dahlgren skriver i en av sina sånger:

*Min familj är dom som vill höra samman, finnas till, för varandra, stark och stor,
här är vatten tjockt som blod. En familj, som ett stort hus, inga gränser, inga slut.*

Så vill vi vara i vår kyrka, så vill vi uppfattas och Du, ibland tror jag faktiskt att det är så vi är.

Vi vill bli fler... inte för statistikens skull.

Vi vill bli fler... inte bara för ekonomins skull.

Vi vill bli fler... inte bara för att fördela uppgifter och uppdrag så att alla kan orka.

Vi vill bli fler... inte bara för att vi har en så osedvanligt vacker kyrka.

Vi vill bli fler för att spegelbilden av vår mångfald öppnar upp för en Guds bild, ja mer än så... öppnar upp för en Gud som är större, vidare, bredare, mer och annat.

Och det, mina vänner, det är något som denna värld behöver. En Gud som älskar förbehållslöst, en Gud som gett allt för att vi ska leva, en Gud som ständigt är närvarande och ständigt är Nåd. En Gud som

förväntar sig att vi, just för att vi är skapade goda av Gud, ska ge av våra liv till samhälle, kyrka, familj, grannskap och värld...

Vi ska föra Guds storhet och Guds Godhet vidare.

Amen

Vi sjunger psalm 410 *Gud har oss skapat*